

Costa Rica by Bike

Fietsen in een kamerplantenland

Wat een leven. Drie weken lang slepen we ons van mangrovebossen naar palmenstrand, van hotelletje naar restaurant, van horhuisje naar mega kamerplant, van opgraving naar vulkaankrater en dat alles per fiets.

Wat een land waar dat allemaal maar kan. Nauwelijks groter dan Nederland maar met tientallen klimaten (warm maar niet te droog) en ecosystemen, honderden soorten planten en dieren, vier of vijf miljoen vriendelijke mensen, overal restaurantjes, verse koffie en schone toiletten, hotelletjes in vele soorten en maten (en prijzen) en iedere dag totaal andere omstandigheden. Een beter fietsland is er niet, althans als je niet bang bent voor een stevige klim, af en toe (en voor zover ik weet).

In drie weken tijd doorkruisten we het land van hoog naar laag, van laag naar hoog en van oceaan naar oceaan. Dat laatste was onze enige wens; zowel de pacifische als de caribische kust bereiken. Nou ja, we hadden ook nog de stille wens om een vulkaan op te fietsen.

Belangrijk was vooral dat we geen reisschema hadden vastgesteld.

We zouden onze expeditie van de omstandigheden laten afhangen: het weer, de zwaarte van het parcours, onze gezondheid, de beschikbaarheid van onderdak, de aantrekkelijkheid van de bereikte locatie (langer blijven of niet), onze ambitie om hoger of verder te gaan, de conditie van onze fietsen (lekke banden enz.), enz. Bovendien hadden we er geen probleem mee om de bus, taxi of boot te nemen als dat zo uitkwam; bijvoorbeeld omdat fietsen op de snelweg niet leuk is of omdat het stormt of er alleen waterwegen zijn. Je moet dus flexibel zijn en wat doorzettingsvermogen hebben.

San José is geen buitengewoon mooie stad en voor fietsen tamelijk ongeschikt maar daar komt nou eenmaal, na bijna een etmaal reizen, je vliegtuig aan. Vliegen zal nooit onze hobby worden en we doen het uit principe ook niet te vaak (we kochten een afluat in de vorm van een CO² compensatie certificaat). Dat veel mensen het gewoon vinden om elf uur als sardienen in een blik te zitten in een stoel die slechter is dan de lijndienst busstoelen in Costa Rica, verbijsterde ons. De maaltijden waren bovendien bedroevend (iets warm zonder smaak met een oud broodje en een stukje kaas) en het personeel lachte alleen naar elkaar. Maar goed, als iedereen goedkoop wil vliegen dan kun je niet beter verwachten. In San José was het lekker weer (bewolkt en 25 graden) en dat zou het onze reis voortdurend zijn; ideaal fietsweer dus met regen, wind, soms felle zon en bijna nooit koud. Je merkt eigenlijk niet dat deze stad op 1200 meter hoogte ligt maar wel dat de chinese president op bezoek is. Alle agenten uit het hele land zijn opgetrommeld om de stad te bewaken dus wij kunnen niet overal heen. Omdat het maandag is, zijn de musea gesloten, dus dat kon toch al niet maar ook een aantal straten zijn verboden gebied. Geen probleem want wij zijn hier vooral om te acclimatiseren. Dat lukt goed want tegenover ons hotel is een prima restaurant waar je heerlijk op het terras kunt pizza eten en wijn drinken.

De fietsen zijn heelhuids overgevlogen en vervolgens inelkaar gezet in de kelder van het hotel. De rest van onze bagage is er ook dus wat let ons om vroeg te ontbijten.

We hebben van reisbureau Vlieg & Fiets een routeboekje meegekregen wat we regelmatig zullen volgen maar niet altijd. Eerst willen we namelijk naar de caribische kust. Waar de weg ophoudt, stallen we onze fiets bij een busstation en gaan verder met de boottaxi naar Tortuguero. Er valt vandaag ruim 100 mm regen. Zo blijft dit land wel groen!

Tortuguero is moeilijk bereikbaar dus interessant voor ons en voor de backpackers die je hier veel ziet. Het is een wonderlijk oord, ingeklemd tussen rivier en oceaan met een ‘jaren 60’ uitstraling en bijbehorende gedroegerde man die in de modder ligt te slapen. Het hotelletje van Miss Miriam is geweldig, hoewel we ons beddengoed ’s-nachts goed moeten vasthouden vanwege de storm. Veel hotels, restaurants, kerken, enz. hebben geen glas maar alleen horren in de ramen. Dit eerste logeeraadres noemen we dus “ons horhuisje”.

De volgende ochtend laten we ons nog vóór het ontbijt strikken voor een kanotocht door het omringende woud. Een mooie ervaring vanwege de onvoorstelbare hoeveelheid opdringende biomassa en de stevige Nicaraguaan die het z’n eer te na vindt om ons te laten meeroeien en veel weet over de flora en fauna. Hij wijst ons o.a. een ‘Jesus Christ Leguaan’ die zo heet omdat hij over het water lijkt te lopen.

Nog dezelfde dag reizen we terug naar de bewoonde wereld want een beetje haast hebben we nog wel. Dat zal pas overgaan als we ons ‘oceaan naar oceaan’ doel hebben bereikt. Tot Aguas Zarcas, wat halverwege de centrale hoogvlakte ligt, rijden we over tamelijk drukke asfaltwegen. We hopen en verwachten dat dit wel zal veranderen. Waar we heen moeten, is niet altijd duidelijk bij gebrek aan plaatsnaam- en richtingborden. Onderweg naar Sarapiquí (dat ligt in de buurt van Siberia, Nazareth en Cartago) vragen we in ons gebrekkige spaans aan een voorbijganger “Virgen?” De man kijkt verbijsterd en loopt dan haastig

verder. Geen wonder; wat zou jij doen als een wildvreemde vrouw op een fiets, naar je toekwam en vroeg: “maagdelijk?”

Onderweg lonkt de Poás vulkaan (2700 meter). Ik kan nauwelijks wachten om m'n eerste echte berg in Midden Amerika (en zesde bergketen in totaal) te beklimmen maar op deze eerste echte fietsdag zou dat gekkenwerk zijn. Verstandig, want na twee weken blijkt dat we hem fluitend naar boven kunnen rijden (bij wijze van spreken).

De volgende, naar zeggen meest actieve vulkaan van CR, komt 'in zicht'. We zien al snel dat ons plan om hem 's-nachts te bestijgen vanwege het lavavuurwerk niet haalbaar is. Het weer is nog steeds van slag door de tropische storm die we net ontlopen hebben. Op het tv journaal zien we ondergelopen steden in het noordwesten.

Het Arenal meer en omgeving doet ons sterk aan Zwitserland denken en tot onze verbazing komt tegen de tijd dat we wel genoeg gefietst hebben een Zwitserse nederzetting in beeld, compleet met chalets, kerkje en tandradbaantje. Het blijkt een heerlijk hotel waar we tevens onze was kunnen laten doen. De volgende ochtend blijkt dat ook m'n fietscomputer keurig schoon is. Foutje; zat nog in m'n fietsshirt. Gevolg is helaas wel dat we nu niet meer weten hoe ver en hoe hoog we zijn waardoor de routebeschrijving moeilijk meer te volgen is.

Tilaran is de stormstad van CR. Het waait hier hard van november tot april en extra hard op de dag dat wij komen aanwaaien. Het aanbevolen hotel en de Amerikaanse eigenaren vergoeden echter veel. Ze zijn buitengewoon hartelijk en behulpzaam maar lijken zelf ook veel last van de wind te hebben. Het muziekfestival gaat daarentegen gewoon door, de deelnemende Tico's en Tica's (zoals de Costa Ricanen zichzelf noemen) zijn het gewend.

De volgende dag stormt het natuurlijk nog steeds en we hebben een stuk snelweg voor de boeg. Dus regelen we een taxibusje wat ons wegbrengt. Wonderlijk is dat je vijftig kilometer verderop in totaal ander weer terecht komt. Nog diezelfde dag fietsen we in zwoele omstandigheden over halfverharde maar goed te berijden wegen door parkachtig landschap richting volgende verrassing. Eén van de mooiste kanten aan deze reis is de afwisseling. Iedere dag is volslagen anders dan de vorige.

Ook in Ensenada Lodge hebben Europeanen een paradijs gerealiseerd. Een lieflijk landschap afdalend naar de Golf van Nicoya wat bruist, kwettert, fluit, brult, tjirpt en borrelt. Dat laatste doen wij als we moe maar voldaan aan de bar gaan zitten om dit moois in ons op te nemen.

We krijgen een van de horhuisjes toegewezen die van de Italiaanse eigenaren zelf lijkt. Het is riant (twee dubbele bedden en een enkel bed?). Je hoort ons niet klagen. Het eten is heerlijk, het uitzicht prachtig, de bediening vriendelijk en we vinden dat we een extra dag hier wel hebben verdiend.

Een Engels echtpaar neemt ons mee naar een bergtop om de zonsondergang te zien. Het is opvallend dat mensen het leuk/interessant vinden om met ons (als fietsers?) contact te hebben en wij laten ons dat aanleunen. Dat wij iedereen vriendelijk bejegenen (hola, buenas dias) helpt waarschijnlijk ook.

Nog een dag doorbrengen in dit oord lijkt ons geen bezwaar en de nederlandse toeristen (ik duid alle andere vakantiegangers die niet op de fiets rondreizen aan als 'toeristen') nodigen ons uit om mee te gaan met hun bootexcursie. Hun tractor-, paard- en massage excursie laten we aan ons voorbij gaan. Het zijn aardige mensen en een Vlaamse Obelix is ook mee. We zien de meest bijzondere planten en dieren zoals: zeearenden, fregatvogels, pelikanen, luiaards, brulapen, krokodillen, kolibri's, enz. Mijn hoogtepunt van deze reis (in dat opzicht) is een lichtgevend groene kolibri van drie centimeter lang. Ook als ik later hoor dat er in CR meer dan honderd soorten kolibri's zijn, blijft dit voor mij een wonderbaarlijke ontmoeting.

Hoewel je het op deze plek nog lang zou kunnen uithouden, gaan we verder want we vermoeden dat er nog veel meer ongelooflijke plekken voor onze boeg zijn. Niet wetende dat deze dag de zwaarste zal worden van de hele reis waarbij we onze fysieke grenzen dicht naderen, vertrekken

we welgemoed (en vroeg). Om zeven uur stappen we op voor een mooie maar loodzware etappe over heuvels die bergen blijken te zijn en stijgingspercentages tot boven de 20%.

Ik kom op het idee om ergens onderweg af te steken en zo een etappe uit het boekje over te slaan. Later wordt duidelijk dat we daardoor niet voor donker in Samara kunnen zijn (aan onze tweede oceaan!). Dus steken we gewoon onze duim op naar de eerste auto die voorbij rijdt.

Het Italiaans – Duitse echtpaar is al snel bereid om ons, compleet met fietsen en tassen, in het huurautootje te proppen en mee te nemen naar hun hotel. Wij zijn niet in staat en van zins om te protesteren en laten ons de laatste tien kilometers vervoeren.

Het kan zijn dat uitputting de oorzaak is van onze euforie bij aankomst maar dit hotel, aan een palmenstrand zoals je dat op reisbureau folders ziet, slaat alles. Ook hier kunnen we ons nog wel een extra dag vermaken, denken we meteen, en inderdaad dat lukt. Een beetje kuieren over het strand, een hapje eten bij een prettig restaurant, wat goede gesprekken met onze redders van de vorige dag; het is best vol te houden.

Wat die vorige dag in ieder geval had bewezen, was dat m'n reisgenote in staat was om met vijftien kilo bagage bij felle zon over steile hellingen 90 km door te peddelen zonder van haar fiets te vallen. OK, het scheelde niet veel maar na één rustdag konden we alweer vrolijk verder. Want nu wilden we toch erg graag nog een vulkaan op en nog wat wildparken zien en opgravingen en musea.

Langs een andere weg reden we terug naar het oosten met het idee om bij Puntarenas de Golf van Nicoya over te steken. Wat nu volgde was aanzienlijk vlakker terrein en een overnachting in een gloednieuwe lodge (\$20). Tijdens ons avondeten in een van de honderden eettentjes (Soda's) die we overal tegenkwamen onderweg, bedachten we een aardig programma voor de volgende etappe.

Vroeg opstaan (“om de pont niet te missen”), naar de veerboot fietsen, oversteken en zo mogelijk nog dezelfde middag de bus nemen richting Grecia. De Pan-American Highway van Puntarenas naar Grecia leek ons namelijk niet zo boeiend. Dat bleek goed te kloppen.

De streekbus bracht ons voor \$4 p.p. met fiets keurig naar de bedoelde plek en wij fietsten het laatste stuk bergop naar het ‘auto eiland’ (wel honderd autodealers gezien in deze stad) van Costa Rica, genaamd Grecia. Foutje in onze planning was dat we niet voor donker aankwamen, wat het fietsen extra spannend maakte.

Het hotel was bij hoge uitzondering nogal knudde. Geen vriendelijke ontvangst, duur en onderdak in een bezemkast (geen raam naar buiten). Het restaurant wat we ontdekten was daarentegen weer uitstekend. Je kunt in dit land vrijwel overal behoorlijk eten. Je kunt kiezen uit rijst met bonen of andersom (geintje). Dat is wat je standaard voor het ontbijt, lunch en avondeten krijgt tenzij je iets anders wilt.

Meestal kun je prima vis (tilapia, forel, baars) en vlees eten met worteltjes, broccoli, rijst met zwarte bonen en bergen fruit. Vaak is dat lekker caribisch gekruid en krijg je er prima Chileense of Argentijnse wijn bij als je er vriendelijk om vraagt. Onze kennis van de spaanse taal was helaas beperkt en de meeste Tico’s spreken geen engels maar we kregen meestal wat we verwachtten.

Grecia nodigde niet uit tot langer verblijf hoewel de grote kerk met het gebruikelijke vierkante park ervoor niet onaardig was. We naderden de Poás vulkaan maar daar moesten we wel wat voor dóen; klimmen naar 2000 meter.

Het was echter een mooie route tussen de koffieplantages (met koffieshops) en we deden het rustig aan. Bovendien waren we inmiddels goed getraind. Het ging ons al veel makkelijker af dan de eerste week en we merkten dat de hoogteziekte die normaal in de bergen voor problemen zorgt achterwege bleef. Goed acclimatiseren is dus inderdaad van doorslaggevend belang.

Aangekomen in Poasito vinden we opnieuw een heerlijk hotel. We maken ons een beetje zorgen over de dag van morgen want achter de wolken verscholen, ligt een belangrijke uitdaging: de Volcan Poás, 2700 meter hoog!

Deze keer staan we extra vroeg op omdat we hebben gelezen dat Poás zich in de loop van de dag vaak in nevelen hult, dus als je iets wilt zien daarboven dan moet je er vroeg bij zijn. Om half zeven, voor het ontbijt, zitten we al op onze bagageloze fietsen met het idee dat we er twee uur over zullen doen om die 700 meter te overbruggen.

Om kwart voor acht staan we al voor het hek van het nationaal park. Het gaat gelukkig stipt om acht uur open. Snel rijden we door naar de rand van de krater. We hebben veel geluk want het zicht is twintig minuten geweldig om vervolgens tot een minimum beperkt te raken. We zijn euforisch en maken tientallen foto’s.

Wonderbaarlijk is de heksenketel onder ons met z'n zwavelmeer en zwaveldampen maar zo mogelijk nog bijzonderder is het feit dat je eerst omhoog fietst langs grazige weiden met zwartbonte koeien om vervolgens in een ondoordringbaar oerwoud terecht te komen. In europa zitten de weiden juist boven op de berg en de meeste begroeiing zeker niet op 2700 meter.

Met pijn in het hart verlaten we deze prachtige plek met het vriendelijke hotel om volmaakt tevreden door te fietsen naar San José. We willen van daaruit in onze laatste week nog als toetje wat rondfietsen ten westen van de stad. Opnieuw kiezen we voor een taxi om de stad uit te komen. De stad inrijden was bepaald geen lolletje. Het verkeer is rond San José niet zozeer gevaarlijk als wel adembenemend.

We hebben de stad nog niet verlaten of een potdichte mist maakt het nodig om op de tast verder te gaan. Veelvuldig moet onze chauffeur de weg vragen, een weg waarop hij nog geen twintig meter vooruit kan kijken. Dit is een spannend avontuur en we voelen er niets voor om de rest van de route te fietsen zoals ons plan was. We laten ons dus 'gewoon' afzetten bij het hotel in Santa Cruz de Turrialba, de Guayabo Lodge.

Niet voor de eerste keer is het een gouden greep. Als de bewolking optrekt, blijken er fraaie vergezichten en schitterende fietsweggetjes te zijn rond een heerlijk hotel met uiterst vriendelijke en behulpzame mensen. De eigenaren, een Costa Ricaans – Nederlands echtpaar, hebben hier in enkele jaren een paradijsje gebouwd. Hij was jarenlang directeur van het nabijgelegen agrarisch onderzoeks- en opleidingscentrum en is graag bereid ons nog diezelfde middag rond te leiden door de bijbehorende tuinen. De mist van de ochtend heeft plaats gemaakt voor aanhoudende regen maar dat maakt de wandeling niet minder interessant (wel wat korter).

Het weer is de volgende dag bepaald niet verbeterd dus we gaan niet de vulkaan Turrialba opfietsen of naar de vlindertuin maar kiezen voor een bezoek aan Guayabo, de belangrijkste archeologische plek in CR. Ook deze autorit is spannend. Overvloedige regen heeft hier en daar de wegen aangetast. Dat stukken weg zijn verdwenen, waren we wel gewend en er staan meestal keurig waarschuwbordjes bij. Maar vandaag is andere koek; een groot stuk weg is verzakt zodat buschauffeurs noodgedwongen hun passagiers moeten laten lopen. Onze 4x4 kan er gelukkig langs en we krijgen een heel enthousiaste rondleiding langs de fundamenten van de 2000 jaar oude stad Guayabo waarvan 20% in de laatste tientallen jaren op het oerwoud is veroverd. Meer vrijmaken zal lastig worden want als je omkijkt is het allemaal weer dichtgegroeid.

De tijd begint nu te dringen want onze reis zit er bijna op. We hopen heel erg dat het onze laatste fietsdag weer mooi weer is 'et voila' we worden op onze wenken bediend.

Onze tocht terug naar de hoofdstad begint in ieder geval mooi zonnig en de route is prachtig. Goed, het is wel regelmatig steil omhoog (20% en meer) en dat soms ruim acht kilometer aan een stuk maar we voelen ons ijzersterk na zoveel lichaamsbeweging.

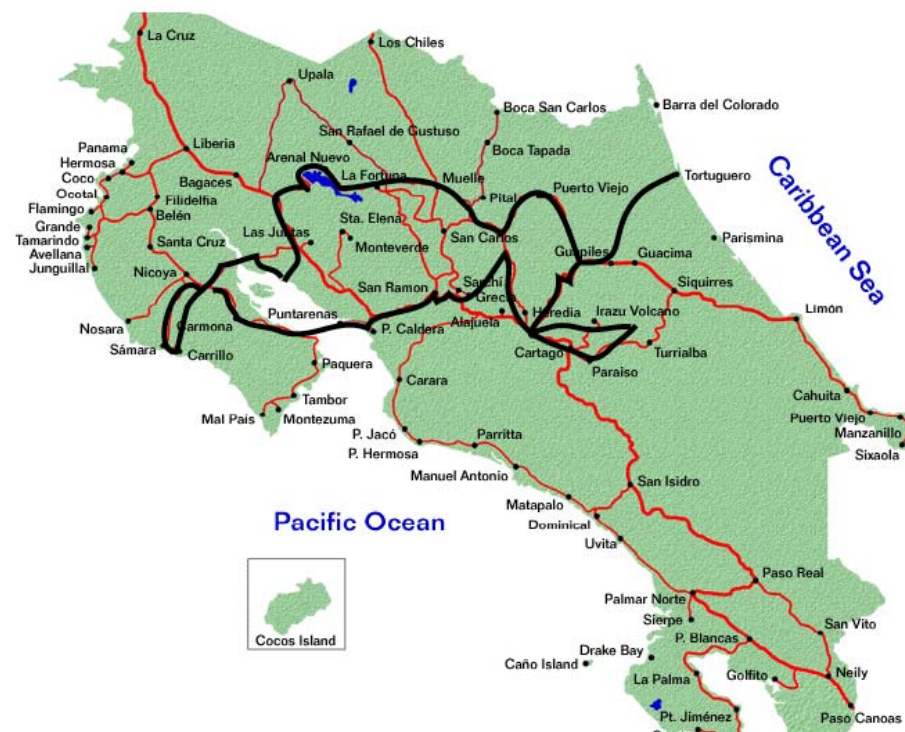
Deze route naar het centrum van San José blijkt de beste tot nu toe want slechts een paar km druk. Mooi op tijd zijn we terug op onze uitvalsbasis, hotel Rincón de San José, waar we hartelijk ontvangen worden door vader en zoon Jos de Haan, eigenaren van dit hotel.

We gaan nog een keer lekker eten op 'ons' terras aan de overkant.

De laatste ochtend gebruiken we om een bezoek te brengen aan het beroemde goudmuseum maar dan zit het er echt op.

Wat een heerlijk land en wat een prachtige manier om dit land te verkennen. Maar drie weken is te kort dus we zullen nog eens terug moeten komen, er zit niets anders op.

December 2008

buitenwijk Aguas Zarcas

scheve brug

luiaard

wildlife